

UN MODEL DE REZOLVARE

Examenul Național de Bacalaureat - 2021 ISTORIE - TESTUL 10

Subiectul I

1. Moldova

2. "Ioanuții primulor de la regile Ungariei cu întreaga
țară a Severinului, înspună că crucea lui Ioan și
fațas [...]»".

3. Cursa A : Litovci

Cursa B : Basarab

4. A

5. Cauza : "intervenția hotărâtă a regelui Leopold I
în Moldova", cu intenția de a subordona
și elișa de a domina țara"

Efect : "a avut drept urmare consolidarea
voievodatului nouă vîsc de la Răzărit
de Carpați"

6. Un fapt istoric referitor la spațiul românesc,
desfășurat în sec. al XIV-lea, în afara celor de care
se referă cursa B este obținerea independenței
Țării Românești.

Prima informație referitoare la acest fapt
istoric este că a fost obținută în urma victoriei
de la Posada (3-12 nov. 1330) obținute de către
Basarab I în fața regelui Ungariei, Carol Robert
d'Anjou.

A doua informație referitoare la obținerea in-
dependenței Țării Românești este că toate detaliele

bătăliei de la Posada și său următoare ei au fost conservate în ceea ce iată "istoric merit", Cronica pictată de la Viscri".

Al doilea fapt istoric referitor la spațiul românesc desfășurat în sec. al XIV-lea, în afara celor la care se referă cursa B, este încheierea Tratatului de la Brăila (1395) dintre Mircea cel Bătrân (Țara Românească) și Sigismund de Luxemburg (Ungaria).

Prima informație referitoare la acest fapt istoric este acapul plenul care a fost încheiat tratatul și anume participarea la Cruceada de la Nicopole (1396).

A doua informație referitoare la acest tratat este că a fost primul tratat cu caracterul antiofonat încheiat în Sud-Estul Europei.

3. Într-ună diplomaciacă la care au participat români în sec. al XVI-lea a fost Tratatul de la Alba-Iulia încheiat de Mihai Viteazul (Țara Românească) cu Sigismund de Báthory (Transilvania).

A doua acțiune diplomatică a fost Tratatul de la Târgoviște (Dealu) încheiat de Mihai Viteazul cu Ludolf al II-lea de Habsburg (Austria).

Însemnările tuturor acestor două acțiuni diplomatice își caracterizează antiofonat ceea ce le face să se inscrie în politica de răstăcătăță.

Subiectul al II-lea

1. Constituția din 1948

2. See. al XX-lea

3. O instituție politică precizată în sensă este „Parlamentul, numit Marea Adunare Națională”.

O caracteristică a acestei instituții este că are un Președinte, compus dintr-un președinte, un secretar și 17 membri!

4. O informație referitoare la libertățile civile este că „erau prevăzute garantii pe căt de multe, pe atât de lipsite de concret”.

A doua informație este că „Cetățenii au dreptul de asociere și organizare dacă scopurile comunărtii nu sunt îndreptate împotriva ordinii democratice, stabilității și Constituției”.

5. Un punct de vedere referitor la tratatul din 1948 este că URSS își menține propria aglomerată diplomatică și anume să-nă subordoneze România și-n ceea ce privește politica exterană.

Prima informație selectată din text care să susțină punctul de vedere este că acest tratat „a bazat pe ideea unei apărări comune „împotriva” Germaniei sau oricărei alte puteri care ar putea fi asociată cu Germania, fie direct, fie în alt mod”.

A doua informație selectată din text este că „Regimul [sovietic] se asigurase pe plan exterior, în concluzie cele două informații selectate din text în cui susțin punctul de vedere ementat.

6. O practică politică utilizată în România, în perioada 1971-1980, care reflectă existența totalitarismului este cultul personalității.

În ceeașă că în timpul vizitelor în China și Coreea de Nord, din 1971, Nicolae Ceaușescu a fost impresionat de urmărele manifestări de „iubire” făcă de liderii Mao și Kim Il Sung, a dorit să le copieze și în România.

Prin urmare, la „Autoacerea unei ţărăi a soiilor „țigăli din Iulie” care au susținut punctul de plecare al „revoluției culturale”, cu alte cuvinte a început manifestarea cultului personalității.

În concluzie, manifestarea cultului personalității începând din 1971 reflectă utilizarea unei practici politice totalitare în România.

Subiectul al III-lea

Evoluția spațiului românesc în a doua jumătate a sec. al XIX-lea și la începutul sec. al XX-lea a determinat apariția statului român modern (1859), consolidarea îlei, obținerea independenței și pregătirea Războiului Civil împotriva împăratului Marele Războs.

În ceea ce privește menținerea a două fapte istorice din perioada 1857-1864 referitoare la statul român modern să spun că doar dintre cele mai importante reforme adoptate în timpul domniei lui M. I. Cuză (1859-1866) și

ameană legă agrară și legă instrucției publice.
Ambele reforme au fost adoptate în 1864 și reprezintă
doar fapte istorice care au contribuit la modernizarea
statului român modern.

Un principiu politic susținut prin Constituția din
1866 a fost principiul monarhiei ereditare.

Că urmărește venirea printului străin în
țară și a depunerii suzeranității de credință, în
România să inaugureze monarhia care devine
ereditată conform regulii succesiunii la tron:
primul boala (principiul primogenitura).

Apărarea monarhia electorală introdusă în 1864
prin Statul Sezvător, a fost înlocuită cu
monarhia ereditată prin Constituția din 1866.

Seoară Carol de Hohenfollen nu a avut ceva
bord, Constituția din 1866 a fost modificată
astfel încât să-l recunoască drept succesor pe
Ferdinand, nepotul de frate pe care l-a adăpostit.

În concluzie acest principiu al monarhiei
ereditare a funcționat în România din 1866
până la abdicarea regelui Mihai și instaurarea
regimului comunist legitimat prin Constituția din 1948.

Soră fapte istorice desfășurate de România
în 1877 au fost: proclamarea independenței
de stat și participarea la Războiul ruso-român
turc (Războiul de Independență). Asemănarea
intre aceste fapte istorice că ambele au fost
susținute de statul român cu scopul de a
obține recunoașterea internațională a independenței

de stat.

Un punct de vedere referitor la participarea României la relațile internaționale din perioada 1913-1916 este că aceasta a urmărit îndeplinirea interesului național, adică realizarea întregirii teritoriale prin eliberarea provinciilor istorice românești aflate sub domniație străină.

Așfel, după doi ani de neutralitate (1914-1916), România decide să renunțe la alianța cu Puterile Centrale, existentă încă din 1883, și să se aliază cu Antanta, renunțând în acastă fîns o Convenție politică și militară.

Prin urmare, din vara 1916, armata română s-a implicațat activ în operațiunile militare de pe frontul de est. Contextul geostrategic a făcut ca în anul 1918 să se poată înfăptui unirea tuturor provinciilor istorice, care și proclama independentă fată de Austro-Ungaria / Rusia, la România.

Asadar, participarea României la relațile internaționale și anume alianța cu Antanta, a contribuit la realizarea Marii Uniri.

În concluzie, evoluția spațiului românesc în a doua jumătate a sec. al XIX-lea și la începutul sec. al XX-lea a dus la crearea Statului român Modern, la consolidarea, dar și la atingerea maximului întinderei sale teritoriale.